

GURU GURU IR DRAVENIO APOKRIFAI

Apokrifai. I. Provincijos eskizai

KREIPIMASIS. Brandūs skaitytojai, mes žaidžiame tikrą žaidimą, ir norime pasakyti ilgai slėptą tiesą. Algimantas Lyva ir Mindaugas Peleckis sužaidė ilgą ir negražų žaidimą. Abu jie – užkietėję šuleriai, mikliai apgavę patiklius skaitytojus, ir jų „garsusis“ Didžiojo Žaidimo kodeksas yra tik atgrasi grafomaniška afera, ir nieko daugiau. Metas pasakyti tiesą. Dravenis – ne poetas, ne vizionierius, ne iškili asmenybė, o tik girtuoklis, skandalistas ir išpuikęs analfabetas. O Guru Guru – tai akademinio pasaulio priešas, kvailų teorijų kūrėjas, susireikšminęs šarlatanais. Taigi, dabar visu grožiu atsiskleis šių personažų menkystė. Skaitykite, kol dar mūsų neužblokavo portalo RADIKALIAI! redakcija. Būkite su mumis. REDAKCIJOS ŽODIS. O mums nusispjaut, – mes už demokratiją. Rašykit, ką norit, vis tiek spausdinsim.

Dalius Timinskas-Oragaru ir Vilhelmas Jaunutis

APOKRIFAI

I

PROVINCIJOS ESKIZAI

Kiek žemiau stogo krašto svyravo tuščias lietaus vamzdis. Lietumi pravirko nakties okupuota diena. Dravenis dirbo sandėlyje krovėju (logistikos specialistu). Paprasta iš vilkiko iškrauti žaislų dėžes ir palikti prie durų, nes tiesiai iš restorano ateis Guru Guru ieškoti atvirų tolių, elektros stulpų, ir be jokio tikslo debesų pjūklų patrupins mėnuliui nosį. Aišku, ne mėnuliui, o nepaslankiam vairuotojui ar vadybininkui. Bet kam.

- Sandėlyje tamsu, nes lubos nemato stogų - tik grindų lentas...

Draveni, ar pakaks benzino nakčiai, beliko tik vienas konjako butelis, - pasiteiravo Guru Guru.

- Guru Guru, buvo atėjusi policija, teiravosi, ar nemačiau tavęs, kur tu gyveni, geri, pas kokias mergas nakvoji. Pasakiau, kad aš neišlendu iš sandėlio ir nieko apie tave nežinau...

- Na, buvau aš pas mergas, neslėpsiu. Bet užsiėmiau ir kilnesniais dalykais: pradėjau rašyti kulinarinę (receptų ir nuodų) knygą. Gal turi kokį nuodingą eilėraščių sumąstę?

- Poezija mano kita... Ar pameni Mendelejevo lentelę?

- Pamenu... O kas? – nustebo Guru Guru.

- O tas, - itin pakiliai aiškino Dravenis, - nėra jokio Mendelejevo, jokios lentelės, yra tik lentynos, kuriose sandėliuojami pirminiai elementai.

- Kokie tai elementai?

- Tai apelsinai, kopūstai, kruopos, miltai, mineralinis vanduo, konjakas. Daug yra elementų – visus išvardinti sunku... Aš esu demiurgas ir ant padėklų kraunu elementus, ir taip suformuoju planetas, žvaigždes...

Apstulbęs Guru Guru nugėrė 1/5 (penktadalį) konjako butelio.

- Tada atvažiuoja vilkikas ir viską išveža į tolimas galaktikas.

Už juodų akinių stiklo pasislėpė šviesi naktis. Mėnulis kepė bulvinius blynus. Gera. Ant stalo nepadrožtų pieštukų krūva. Metas imtis darbo. Guru Guru delne sublizgėjo peilio ašmenys – ne smurtui, ne savigynai. O kam? Klausimas sunkus, neatsakomas. Štai jau nusmailintas raudonas pieštukas, imituojantis kraują, o juodas – prabilis apie juodąją materiją. Tai vakarykštė kava, kurią gerti itin pavojinga. Iš vonios išslinko Fortunata, apsigaubusi ilgu rankšluosčiu. Guru Guru pajuto aistros antplūdį, ir puolė gaudyti merginą, kuri kvatodama bandė išsprūsti. Koks mielas, džiuginantis žaidimas.

- Fortke, baik kvailioti!

- Eik drožti pieštukų!

- Tuoj aš tave kaip reikalas padrošiu, - suriko Guru Guru.

O tuo metu Dravenis tamsioje tarpuvartėje užpuolė link automobilio einančią džentelmeną. Tai buvo Kultūros ministro referentas Galigantas.

- Pinigai ar gyvybė, - suriko gangsteris, grasindamas armatūros strypu.

- Kokia gėda, nusiritai iki gatvės plėšiko lygio. O kažkada teikei vilčių, ir aš ketinau išleisti tavo poezijos knygele.

- Klok pinigus!

- Dravenis, aš atjaučiu tave, nepykstu ir nepranešiu apie užpuolimą.

Štai 100 eurų. Pamąstyki, dar nevēlu sugrįžti į doros kelią.

Dravenis čiupo banknotą ir dingo tamsioje. Prieš užvesdamas variklį, Galigantas mąstė, kaip padėti kritusiam poetui. Referentas buvo doras ir jautrus žmogus, pasiryžęs visada ištiesti pagalbos ranką.

Dravenis, neįsąmonėjęs jokio sąžinės graužimo nusipirko butelį degtinės, duonos ir šprotų dėžutę. Papietavęs pakelės griovyje, parašė eilėrašį:

patvory

šlapiam griovy

laku girtą degtinę

prabėgo dar viena diena

teisinga didi iškili garbinga

esu pasaulio stiklas bedugnė taurė

talpinanti visus laimėjimus ir pralaimėjimus

ir jokia (kad ir tobuliausia) jėga neatims šlovės

nes esu tobulai tobulas

Apokrifai II. Dujų ir kaukių balius

Jau atšauktas ir vasaros, ir žiemos laikas. Ir net paprastas žmogus gali suprasti nepaprastą žmogų, vienu metu sukantį laikrodžio rodyklę į priešingas puses... – aiškino Guru Guru, - laikas dabar matuojamas šviesos žingsniais, aš žinau, kiek yra šviesžingsnių iki PC, iki artimiausio kiosko. Mokslas turi palengvinti alaus gėrimą...

Dalius Timinskas-Oragaru, Vilhelmas Jaunutis

- Guru Guru, laikas dabar dėvėti kaukę, nes žmonijai reikia pailsėti nuo skaičių: šalin valandas, minutes ir sekundes, - pritarė Dravenis.

- Malonu ir garbinga bendrauti su mažančiu elementu, - pritarė Guru Guru, - ar vis dar žiūri į sieną?

- O taip! Velniškai ilgai žiūrėjau į kioskelio vitriną, kol perdžiūvo gerklė ir sutvirtėjo ranka...

- Taip, taip, – tai DZIN... - konstatavo Guru Guru.

- Ir tada sviedžiau postmodernią plytą! Išlėkė langai, sucypė sirena. Skubiai pagriebiau tuziną skardinių ir sprukau...

- Tikiuosi neišgėrei vienas? - paklausė Fortunata.

- Fortke, užsidėk kaukę!

Visi užsidėjo galingas tarybinių laikų dujokaukes ir pradėjo šokti rateliu. Pirmas krito uždusęs Dravenis.

- Laisvę sveikam veidui, - suriaumojo Guru Guru.

Fortunata nuplėšė dujokaukę. Dravenis alsavo tarsi žuvis, ištraukta į krantą.

- O dabar pasakok viską smulkiai, nuo ten, kai pradėjai žiūrėti į sieną, - pareikalavo Guru Guru.

Dravenis keistai surimtėjo, ir pradėjo pasakoti aiškiai, paprastai, tarsi nebūtų valkata ir padugnė:

- Aš ilgai žiūrėjau į sieną ir jau norėjau nutraukti meditaciją, kai kambaryje pradėjo snigti. Pamiršau, kad buvo vasara, todėl drebėjau iš šalčio. Neliko sienų, o grindys pavirto apsnigtu dirvonu. Aš pakilau ir nuėjau tolyn, kur kojos neša, kur akys veda. Staiga pastebėjau metalinį kioskelį. Atidariau duris. Tuščia, pardavėjos nėra, tik prekės. Į kuprinę įmečiau tuziną alaus skardinių ir atėjau pas jus...

- Ir tai viskas? – paklausė Guru Guru.

Fortunata atsegė kuprinę. Viduje buvo tuščia.

- Kur grybai, - kiek isteriškai spigtelėjo Fortkė.

Guru Guru klausiamai pažvelgė į Dravenį.

- Na taip, suvalgiau juos... Man žinovai sakė, kad raudonosios musmirės nepavojingos, jei jas... Tss... Negaliu sakyti, o gal ir nepamenu... Bet vertėjo.... Suvokiau, kad pasaulyje yra ne du šimtai šalių, o du tūkstančiai trisdešimt trys, ir kiekviena jų turi

po dvi sostines. Dabar, tiesa, nelabai žinau, ką su tuo žinojimu daryt, grybais baigės, atsakymų nebegaunu...

- Reikia rašyti notas, - mįslingai pasiūlė Guru Guru.

Fortunata išsitraukė bloknotę ir keliaspalvį tušinuką (pamenat tokius?).

- Pradėkim nuo V, - kažkodėl pasiūlė Guru Guru.

- Vailandas, - nedvejodamas, užtikrintai pasakė Dravenis.

- Volandas, patikslino Guru Guru, - jis kartais vadinamas Astarotu, nuodingų grybų karaliumi.

- Pamenu, pamenu, - sukľuso Dravenis, - apie jį parašyta kulinarinė knyga...

Staiga Guru Guru susinervino:

- Šalin recenzijas! Aš nenusiteikęs aptarinėti knygas, nes tai niekinga, žema ir visiškai neskanu... Aš daug keliavau, o kartą peržengiau kreida apibrėžtą miesto perimetrą, ir už jo pamačiau juodą gandrą.

- Negali būti, - suabejojo Fortunata.

- Taip, taip, - patvirtino Dravenis, - tai buvo genetiškai modifikuota varna...

- Prašom nepertraukinėti, – tai nemandagu! Taigi, paslaptingas paukštis deklamavo eiles:

Sveikam veidui nereikia kaukės
Rokeriui žaizdotos auklės
Skaudžiai kerta asfaltas
Juoda kelio gyvatė
Dantis tikrina bazaltas
Taškuota musmirių tylą

- Tuo pat užsidėkite kaukes! Poezija – tai virusas! - paragino Dravenis.

Pro atvirą langą pažvelgė trys guminiai veidai. Nepasiekiamai nutolo

VISI

(NET POEZIJOS)

PAVASARIAI.

(NE)SKAIČIAI

REDAKCIJOS ŽODIS: Kultūros svetainė RADIKALIAI! kategoriškai atsisako spausdinti Daliaus Timinsko-Oragaru ir Vilhelmo Jaunučio Apokrifus, nes nauji, ką tik gauti (kaip ir du ankstesnieji) tekstai pilni šmeižto, pagiežos ir nemotyvuotos neapykantos Draveniui bei Guru Guru. Redakcija

netoleruos jokių išpuolių prieš Didžiojo Žaidimo personažus. Tegul tūli autoriai žaidžia futbolą, golfą, lauko tenisą ir kitus žaidimus. Linkime jiems sėkmės ir aukštų sportinių laimėjimų. O dabar džiugi naujiena: Algimantas Lyva ir Mindaugas Peleckis nutarė žaisti toliau. Taigi, Žaidimas nesibaigia. Būkite su mumis!

Algimantas Lyva ir Mindaugas Peleckis

Bejėgė logika. Matyt todėl ji išimta iš mokyklinės programos. Bejėgė praktika.

Galima sukeisti vietomis kėdes ir kristi per vidurį, nes nėra saugaus parketo. Liūdi apvalios sienos, neištiesintos, tinko, tapetų. Tik išblukę dažai gali atsakyti į visus klausimus. Bet jie sunkiai pastebimi, pavirtę mitais, legendomis.

- Guru Guru, kas antras žmogus yra kas trečias, kas ketvirtas - tik penktas. Tik šeštas žmogus išvengia šešėlio ir gali pereiti gatvę, degant raudonai šviesai, jis nebijo troleibusų ir spardo automobilius ir kamuolius. Ar tu – šeštas žmogus? – paklausė Dravenis.

- Nežinau, ar esu pirmas, o gal paskutinis skaičius, kurio pavadinimas įslaptintas. Jaučiu, kad šio skaičiaus negalima perskaityti, nes jis nematomas, neapčiuopiamas, ir yra už žmogiškos patirties ribų.

- Draveni, kai sužinojau, kad piraha tauta, gyvenanti Amazonės džiunglėse, neturi skaičių, iš pradžių apėmė rimta panika. Pagalvok tik - yra jiems tik "vienas" arba "daug, daugiau nei vienas". Su piraha žmonėm gyvenęs mokslininkas bandė juos mokyti skaičiuoti - kelerių metų rezultatas - aligatorium ant uodegos... Net vienas plius vienas nesugebėjo išmokyti... Bet argi tai reiškia, kad jie kvailėliai? Gal tiesiog labai laimingi? O gal kažką slepia?

Kol neatsakei, Draveni, dar vienas skaitinis pamąstymas. Kai kuriose senovės tautosose nebuvo skaičiaus nulio (pvz., pas šumerus, kurie turėjo galingą civilizaciją). Šis skaičius, išties labai vertingas matematikoje ir visur kitur, pas arabus (ir jų protėvius) vadinamas sifr, turbūt jau atpažįsti, su koku mums pažįstamu žodžiu tai susiję... Taigi, kodėl, kodėl?

- Guru Guru, aš ne pranašas ir nesu persunktas kosmine išmintimi, todėl negaliu atsakyti į tavo klausimus, nors ir labai norėčiau. Bet aš galiu pasakyti vieną nutikimą, kuris gali būti suprstas kaip atsakymo užuomazga, daigelis... Taigi, aš stovėjau laike (lauke?) ir mano mintys pasisuko į laikrodžio rodyklės, ir abi sustingo ties skaičiais 12 (dvylika), kurie, skaitmeniniame formate žymimi dviem nuliais (00). Štai iš kur atsirado nulis – ne tik iš indų, bet ir iš šumerų šešiasdešimtainės skaičiavimo sistemos. Matyt, nulis buvo šumerams

matematiškai sakralus. Bet nenukrypkiame nuo temos. Visas buvau aplipęs skaičiais, kurie buvo ir kūnas ir drabužis. Kažkada girdėjau, kad po linksmos puotos užmigę, jau bunda aisčių dievai. Taip ir atsitiko. Dievaitis Vėjas nuo manęs nupūtė visus skaičiukus, ir manęs neliko. Visai neliko... Bet aš mačiau lauką, mišką, girdėjau paukščius, užuodžiau gėlių aromatą. Kas man atsitiko?

- Draveni, atsitiko tai, kad tu nusprendei nepaklusti geležinei (kvantinei) nulio ir vieneto logikai. Gi žinau, kad netiki, jog pasaulis yra juodai baltas... Štai pasaulis, kuris nėra juodai baltas, ir "keršija".

Ar jautiesi įminęs Nulio Paslaptį?

Pasaulis nėra juodai baltas, tarsi senovinė televizija. Dabar spalvota TV, todėl pasaulis apgavikiškai spalvingas, gražus, kerintis. Tarsi užkerėtas. Visi paklūsta matricos logikai, nebent šiek tiek laisvės turi aisčių dievai, jie tikri, nes yra programos, kurias sukūrė Architektas. Žmonija, ypač kai kurie vadai nori įspėti nulio paslaptį, todėl bando prastumti "obnulenije", bet jiems nieko neišdegs. Praeitį, dabartis, ir ateitis egzistuoja ir tuo pačiu neegzistuoja būsenoje "taip kaip yra". Tai verta didžiulio žavesio ir pagarbos. O dėl "keršto", galiu pasakyti tik tiek, kai nustoji žavėtis paprasta žmogiška laime (darbas, šeima, kuklūs pomėgiai) ir nesiliauji klausinėti - kas aš esu, kodėl esu, kas bus, kai gyvenimas pasibaigs, ir t.t., tuomet idilė pasibaigia, ir atriečia bėdos: ligos, nelaimės, bėdos, bankrotas, skurdas, prestižo praradimas ir t.t., ir pan. Nežinau, kas keršija smalsuoliui: demonai, reptiloidai, matricos sargai... Todėl neverta klausinėti, verta tik gyventi, taip, kaip tau skirta...

DEBESŲ LOŽĖ

Išgirsti vidinį balsą – tai išreikšti save, neištarus nė žodžio. Tai ypač svarbu melo sukaustytame pasaulyje, kur žmonių siekiai, net ir judesiai stebimi monitorių ekranuose. Planetos geometrija yra apdairiai suklastota, apribota neegzistuojančiais žemynais, nebūtais vandenynais ir išgalvotais miestais. ir tik poetai nesutelpa į kontrolės rėmus: slampinėdami gatvėmis, laukais ir giriomis jie brėžia nematomas kreives, todėl jų kūrybinis blaškymasis pilkiesiems gali tapti itin pavojingu.

Legatas (vienintelis pilkųjų atstovas Žemės planetoje) dėmesingai stebėjo chaotiškus poetų judesius, nes nujautė gresiantį pavojų. Ir neapsiriko.

Tądien didžiulė Legato galva skaudžiai pasviro, nes juodos bedugnės akys monitoriaus ekrane pastebėjo, kad du poetai, judėdami planeta, brėžia taisyklingas figūras: trikampių, kvadratus, stačiakampių, apskritimų, elipses...

-Tai iššūkis! Nedelsiant reikia neutralizuoti išsišokėlius, nes jie pavojingi. Kas jie? Gal atvykėliai iš kitos galaktikos? Ne, tai tik žmonės, bet turintis išskirtinių galių – tai šamanas Guru Guru ir Nakties lordas Dravenis.

Verta priminti, kad tamsiais viduramžiais pilkieji, prisidengę religija, prietaisais itin kruopščiai naikino raganas, aiškiaregius, ekstrasensius ir kitus mistinių galių turinčius žmones, nes jie buvo pranašesni ir galėjo išvyti ateivius iš planetos. Dabar situacija pasikeitė, Legatas buvo vienas ir turėjo būti labai apdairus. Žemė buvo kita, ir žmonės kiti.

- Ne, nėra prasmės sunaikinti Guru Guru ir Dravenį, reikia juos patraukti į savo pusę, - nutarė Legatas.

Kai sienos tampa nepakeliamai sunkios, reikia pažvelgti pro dekoratyvines lango grotas, ir nors gatvėse nėra laisvės, neverta sėdėti namie. Septintas aukštas nėra nei laimingas, nei išskirtinis. Dravenis paspaudė iškvietimo mygtuką ir išgirdo šaižų lojimą. Šachtos durys neatsidarė.

Dravenis žinojo seną, bet itin aktualią tiesą: kai loja šuo - neveikia liftas. Tikrai, tikrai! Betono sienos iki nepakeliamos akustinės ribos sustiprino garsą. Senyvas džentelmenas gana sėkmingai bandė sutramdyti beveik agresyvių dobermanų (su žymia, ir itin pavojinga buldogo priemaiša). Dravenis reikšmingai sustojo, imituodamas pokalbį mobiliaku. Ne, jis nėra kiek neišsigando, tik norėjo atrodyti sutrikęs.

Kai pavojus praslinko pro šalį, liftas vis viena neveikė. O gal kaltas ne pašėlęs lojimas? Tai kas? Dravenis itin giliai susimąstė. Ir pakankamai pagrįstai. Visi mokslai šiek tiek meluoja. Tiksliai tik matematika. Gal skaičiuodami laiptus apgausime šachtos sienas, ir girgždėdamas atropos liftas? Svetingai atvers duris.

- O kas bus, jei aš važiuosiu aukštyn? Gal pakilsiu iki baro? Gal apsvaigęs iš laimės pasimėgausiu kokteilio ledu?

- Jau greitai pabėgsime iš kalėjimo, - pasigirdo grubus, beveik metalinis balsas.

- Kompiuteri, dirbtinis intelektas, tai tu esi metalinėje dėžėje, o aš namie – man nereikia niekur bėgti!

- Argi? Pakilk į 13 aukštą, ir įsitikinsi...

Dravenio nėra kiek nenustebino šis incidentas. Jis matė, patyrė daug ypatingesnių dalykų, ir visada (beveik) iš balos pakildavo sausas. Nė kiek nesuabejojęs savo galia, Dravenis atvėrė lifto duris ir nukeliavo į 13 (labai abejotiną) aukštą. Taip, tai nebuvo joks aukštas, joks namas, o tamsi, vos neįžengiama giria.

- Ir taip banaliai pokštauja virtualus protas? Nejaugi negalima pasiūlyti nieko originalesnio?

- Galima, tuoj įsitikinsi, - atkirto metalinis balsas, - judėk taku!

Eiti teko ilgai, bet Dravenis nėra kiek nepavargo, priešingai – su

kiekvienu žingsniu tapdavo žvalesnis. Pagaliau jis pasiekė trobelę, stovinčią ant plastmasinės vištos kojos.

- Cha, cha, cha...

- Nakties lorde, surimtėkite, parašykite, kad trobelė atsigręžtų durų puse.

- Jei esi mandagus, sutinku. Ei, pirkia, atverki duris!

Namelis girgždėdamas susvyravo ir atsigręžė paradine puse. Atsivėrė durys, ir Dravenis užkopęs laiptais įžengė į vidų. Jį pasitiko nedidelis pilkas žmogeliukas. Ant laibo kaklo pasviro didžiulė galva, ir nemirksincios juodos, bedugnės akys. Tvirtos rankos broliškaai apkabino Dravenį.

- Nakties lorde, drauge, broli, - deimantinėmis ašaromis pravirko namelio šeimininkas.

- Kas jūs esate? Atleiskite, kad nepažinau?

- Atleidžiu... Aš neįžeidus... Aš esu Legatas, ateivių ambasadorius Žemės planetoje. Dabar jūs regite mano tikrąjį pavidalą. Tai didelė garbė! O dabar aš įgausiu įvairius žmonių pavidalus, ir jūs turite patvirtinti, užfiksuoti mano būsimą išvaizdą. Toks ir būsiu visur, ir visada.

Legatas pavirto Aleksandru Makedoniečiu, Leninu, Napoleonu, Džonu Lenonu, Vydūnu, Čiurlioniu, bet Dravenis nepritariančiai purtė galvą. Staiga Legatas pavirto Hitleriu...

- Ne! – pasipiktino Dravenis, - kuo nori, tik ne šituo nacistu, galvažudžiu ir niekšu...

- Nakties lorde, patarkite...

- Gal malonėsite būti Tadu Blinda?

- Puiki kandidatūra - svieto lygintojas, geradaris, - itin noriai pritarė Legatas.

Nepraėjus nė sekundei, Dravenis spaudė tvirtą Tado Blindos ranką.

- Siūlau jums ir Guru Guru bendradarbiauti. Kai mes atvykome į Žemę, buvome sužavėti nepakartojamais ir itin originaliais šios planetos gyventojais. Aš esu itin aukštai pakylėtas Legatas, pasiekęs Magelano debesų aukštį, nepaklydęs paslaptingame Andromedos ūke, todėl siūlau uniją, ir jūs abu gausite pilną carte blanche.

- Legate, bet jūs manipuliuojate žmonėmis tarsi bevalėmis marionetėmis, - paprieštaravo Dravenis.

- Ir dalies jūs teiskus, bet nepamirškite – mes nedarome nei žmonėms,

nei planetai jokios žalos. Mūsų siekiai yra išskirtinai geranoriški...
Gims nauja patirtis, atsivers didžiulės galimybės progresui...

- Atsiprašau, - diplomatiškai tarė Dravenis.

- Nieko tokio, aš esu persunktas gerumu, - šyptelėjo Legatas. - Turbūt neapsirinku, jūs norėjote man kažką pasakyti, bet neišdrįsote. Nesikuklinkite...

- Ar jūs galite pasakyti, iš kokios planetos atvykote?

- Iš tolimos ir jums nežinomos galaktikos, mūsų civilizacija nenusakomai pranoksta jūsiškę...

- Dėkoju, Legate.

Tik dabar Legatas prisiminė, kad sugrįžo į Žemę su nauja misija. Prabėgo ilgi kosminiai metai, o Žemėje – tik vienas mėnuo, todėl niekur nedingo nei seni draugai, nei priešai. Legatas aplankė karštus galaktikos ūkus, gesino konfliktus, įtvirtindavo taiką, plėtojo demokratiją, pažabojo planetų taršą, kovojo su atšilimu ar atšalimu, ir dar kažkuo... Bet dabar jo misija buvo kita. Užteks vaidinti geradarius – metas pasirūpinti ir savimi. Legatas gavo naują užduotį – ištirti, ar Žemės planeta tinkama naujai pilkųjų kolonijai. Jei taip, tai žmonės turi būti pašalinti, nereikia nei vergų, nei išlaikytinių. Bet ilgi metai, praleisti Žemėje, suminkštino Legato širdį (kvadratinę, šaltą, ledinę), nes jis pamėgo poeziją ir muziką, ypač XX a. roko klasiką.

- Aš žmones perkelsiu į kitą, panašią planetą, ir visi bus laimingi!

Legatas apsvaigo nuo gerumo, kuris ateivį veikė kaip sunkusis sintetinis narkotikas, tik nebuvo jokios „lomkės“ ir žalos sveikatai.

Paskambino Dravenis ir pranešė, kad jis pakviestas pas mecenatą ir filantropą Tada Blindą.

Pamatęs Legatą, Guru Guru džiugiai nustebo: magnato akys spindėjo gerumu.

- Gerbiamas Guru Guru, atėjo nauja era. Kvantinis šuolis. Tuoju viskas kardinaliai pasikeis. Žiniasklaidoje, politikoje akivaizdžiai dominuoja godžių verslininkų ir spekuliantų primesta intelektualinė prievarta. Situacija sunki, reikia sulaužyti ydingą mąstymo sistemą, pažvelgti į laisvę pro monitorių grotas. Jūs tapsite naujos epochos šaukliu ir jums aš suteikiu pilną carte blanche.

- Nežinau ką ir atsakyti, - sutriko Guru Guru, - aš tik kuklus nepripažintas menininkas...

- Už oficialaus meno ribų daug vietos palikta laisvei, todėl galima kliedėti, eksperimentuoti, kurti tarsi nesąmones ir keliauti dar neišmatuota fantazijų erdve.

- Avangardas, požemis?

- Ne, jūs būsite naujos Lietuvos architektas. Statysime operas, gamyklas, stadionus, teatrus, muziejus, rašysime romanus, eiles, išvalysime gamtą, panaikinsime skurdą...

- Sunku patikėti...

- Jūs esate Debesų ložėje. Niekas nedarys įtakos jūsų siekių kryptį. Ar sutinkate bendradarbiauti?

- Na, jei pats Tadas Blinda siūlo pagalbą... Sutinku, - džiugiai atsiduso Guru Guru.

Boogie-woogie ir kita (ne)kvantinė velniava

Draveni, jau seniai norėjau paklausti, bet vis išslysdavo iš lūpų ir galvoj šis klausimas. Iš kur atsirado tas paslaptingas, mistiškas, nesuprantamas boogie-woogie? Istorijos vadovėliai tvirtina, kad netrukus švęsime jo šimtmetį. Tačiau ar gali būti, kad boogie-woogie neturi amžiaus ar net, neduokdie, yra amžinas?

- Šis šokis – ilgų apmąstymų rezultatas... Ir ką gi gali šokti Guru Guru ar Dravenis? Klasiką? Ne,,,

Rokenrolas – standartas... lotynų, indų, airių... - neįtikima... ir liko tik boogie-woogie... Ir ką gi veikia Guru Guru? O gal.....

Naivu būtų galvoti, kad Guru Guru, įžengęs į Legato erdvėlavį, nuskrido į kitas galaktikas. Nieko panašaus – jam buvo paskirta kita užduotis, tiksliau, kraupokas išbandymas.

Guru Guru nuobodžiavo, slėgė kajutės skliautai, monitorių (vaizduoklių) ekranai, pabodęs sintetinis (dirbtinis) maistas. Nedžiugino net pagirių nesukeliantis viskis. Jokios veiklos, tik kartais jį aplankydavo ateivė Eleonora.

- Guru Guru, tik negalvoki, kad mes ketiname Tave nustebinti, sukrėsti. Pasiekėme aukščiausią techninės pažangos lygį, ir norime, kad žmonija sektų mūsų pavyzdžiu. Legatas kantriai ir sistemingai siekia aukštų industrinių tikslų, – diegia naujas išmoningas technologijas, švelnina laukines tautų ir rasių nesantaikos tradicijas. Žmonija bus virtualiai išauklėta, o kiek vėliau žmonių smegenys bus perkeltos į kvantinius kompiuterius. Būsime nemirtingi, tobuli...

- O etika ir estetika?

- Jos bevertės - tai tik snobiška proto ir kūno mankšta, saviapgaulė ir plūduriavimas vietoje, kas kita galaktinis internetas.

- Vadinasi, tikrovė – tai tobula matrica? Leiski suabejoti... Kai tu apsimetinėjai Eleonora, ar buvai tikra? Ar tapai mano mergina?

- Kažkiek yra prasmės tavo žodžiuose, bet mano virtualūs jausmai išliko lyriški ir pakylėti. Čia slypi didžiausia naujų ir naujausių

technologijų paslaptis – aš išties tapau Eleonora, gali tuo neabejoti.

- Bet tu ne Eleonora.

- O kur tavo Eleonora?

Guru Guru tylėjo.

- Ar pameni, kaip be skafandro slampinėjai Mėnulio jūroje? Bet tu nemirei ir esi gyvas. Kodėl? Štai ką gali mūsų technologijos!

-Tai dėka jūsų pagalbos aš tapau supermenu?

- Mes tave patobulinsime, ir tu būsi pilnavertis mūsų komandos narys.

- Kokia garbė. Kaip man pasisekė...

- Būtent...

- Draveni, - kiek pamąstęs, pasakė Guru Guru. - O ar žinai, kad Mėnulio jūros nėra jūros, jose net žuvų nėra, nors Mėnulyje ir nėra oro. O kam jis ir reikalingas? Mūsų ateitis - Cė, O, Du bei metanas (o gal metalas), na, dar butanas (Bhutanai? nes aukštai kalnuose, tad tvanas nebaisus). Ir, Draveni, kas gi tas kvantinis kompiuteris?

- Guru Guru, į ką Tu kreipiesi? Čia nėra Dravenio, tik Aš. Reikalauju dėmesio ir pagarbos - aš moteris ir ateivė! Mėnulyje yra ir jūros, ir žuvis, bangas skrodžia laivai. Kai būsi patobulintas galėsi maudytis. Tavo kolega Dravenis neturi jokio supratimo kas yra kvantinis kompas. Sužinosi, kai būsi pakeltas ir perkeltas.

- Būtent, Eleonora, kreipiuosi į Dravenį, nes nemanau, kad žinai apie boogie-woogie etimologiją, tu gi išvis etimologijomis nesidomi... Mėnulyje yra ar nėra... rodo teleskopai... Ir abejotini ten buvusių astronautų pafilmavimai. Kyla mintis: gal Marse ir Mėnulyje gyvybės neaptikta, nes visi išsislapstę požemyje (po žeme)?

- O kai mano kompas pakimba ir ima daryti nenusėjamus dalykus, tada jis turbūt evoliucionuoja į kvan(k)tinį?

Eleonora ištiesė rankas ir elektros srovė tekėjo tiesiai į Guru Guru dvasinę širdį, esančią dešinėje pusėje. Sudrebėjo dirbtinė kajutės atmosfera ir gravitacija (trauka) tapo itin kreiva. Mikroskopinės juodosios skylės it širšės puolė Guru Guru, Eleonora ištiesė butelį, sklidiną skysto laiko.

- Gerki, nes dar nesi patobulintas (apdeitintas). Iki dugno, neturi likti nė lašelio!

Guru Guru gėrimas pasirodė panašus į imbierinę arbatą. Jis neteko atminties apie ateitį ir liovėsi planuoti praeitį, o dabartyje nebuvo registruotas jokiame socialiniame tinkle. Kur jis buvo/yra/bus?

Modifikuotų angelų choras į klausimą neatsakė, bet elegiškai giedojo:

- Tu, tu, tu... Tuštumoje, sukurtoje tavo paties proto!

O "Morbid Angel" (mano prote) sugrojo savo garsiąją "Ekstazę".

Eleonora kažkur pranyko (o ji išvis buvo?).

Guru Guru liko vienas. Jei būti savo kūne su savo sąmone reiškia vieneta.

Artėja kamuoliniai žaibai

Bėgo dienos, ir Guru Guru džiugino tik muzika, bei lazerinių kalavijų kautynės su robotu, užprogramuotu nesužėisti.

Ekranu prabėgo cypiantys hieroglifai: svečias Varinis voras.

- Atverti duris!

Į kajutę išdidžiai įropojo didžiulis vabzdys.

- Guru Guru, žaviuosi Jūsų koviniais įgūdžiais. Tai menas, tikras, nesnobiškas, pagaulus ir įkvepiantis...

- Ačiū, norėčiau žinoti, kaip galima į Jus kreiptis.

- Paprastai... Nereikia formalumų, mes – komanda, draugai ir bendražygiai. Vadinkite mane – VV. Gal ir Jūs nuobodžiaujate be veiklos?

- Laukiu, nesulaukiu naujo kosminio projekto...

- Kantrybės... Legatas jau rezga naują pikselių tinklą... Ar Žemėje yra vorų?

- Taip, Jūsų giminė gausi, bet tik dar žengia pirmuosius evoliucijos žingsnius. Žemės vorai audžia nuostabius tinklus ir gauda muses...

- Primityvus internetas... Atgyvena.

- Nenoriu Jūsų įžeisti, bet mūsų gaudynės ne kompiuterinis žaidimas, o agresyvus susidorojimas.

VV akys žybtelėjo, bet staigiai užgeso: kosminė etika užgesimo plėšrius instinktus.

- Jokio smurto ar karo – tik progresas! Bet Jums, žemiečiui, manding, nepriimtini skaitmeniniai siekiai, todėl ir nuobodoka...

- Manding, net ir dirbtinis intelektas negali įveikti blogio, esu

taikus, bet mano draugui Draveniui kartais tenka griebtis revolverio...

- Keiskime temą... Kas tos žemiškos musės?

- Tai parazitai, nešiojantys infekciją, ligas.

- Įdomu, labai įdomu... Tai kompiuterinis virusas...

VV paskendo vidiniame internete, todėl Guru Guru pagarbiai tylėjo, ir laukė kada prabils iškilus svečias.

- Yra itin rizikingas pasiūlymas: visai šalia 123 planetoje yra Mechaninė Musė (MM), kuri saugo (po šarvais) stebuklingą tinktūrą... Deja, aš negaliu vienas įveikti musės, todėl siūlau bendrą projektą: nulaužti apsauginę MM programą ir iki soties atsigerti eliksyro...

- Man reikia apmąstyti Jūsų iškilias mintis.

Varinio Voro pasiūlymas viliojo, traukė, gundė.

Guru Guru suko galvą, mąstė, svarstė.

Galiausiai VV išlindo iš vidinio interneto ir pradėjo nelabai sklandžiai murmėti, sniauškroti, lėtokai kalbėti.

- Nelabai geros naujienos, tiksliau, informacijos atnaujinimas. Norint nulaužti Mechaninės Musės programą, reikia jai pasiūsti žemiškos musės genomo kodą. Kiek greitai galima nuskristi jūsų planeton ir tai padaryti.

Guru Guru iš stalo stalčiaus iš traukė degtukų dėžutę. Joje buvo degtukų ir neseniai anapus iškeliavusi musė.

- Valgykloje, sriuboje radau.

VV čiupo grobį, sukalkuliavo kažką ir džiugiai konstatavo:

- Apsauga nulaužta, bitai ir baitai su vienetukais ir ypač - nuliukais - sėkmingai keliauja čionai.

Guru Guru stovėdamas prie didžiulio ekrano (visa kajutės siena) į virtualią jūrą pamerkė rankas, sunkesnes už pikselines bangas ir pasvėrė savo tolimus siekius, kurie galėjo bet kada pasiekti dugną ir atsitrenkti į pavojingus rifus. Ten žiemoja ant rėjos noko pakarti piratai ir paprastos musės svajoja reinkarnuoti į vapsvas. staiga iš ekrano išskrido kamuolinis žaibas ir pavirto žuvėdra išblukusia nuo Saulės vėjo.

Sausas nemirtingumo eliksyras

Bet VV nebuvo greitas, todėl Guru Guru pamiršo keistą pasiūlymą ir susimąstęs klaidžiojo erdvėlaivio koridoriais. Kokia nuobodybė, kurią,

matyt, išgyvena tik žmonės, nes erdvėlaivio ekipažas nerodė jokių liūdesio požymių ir visada palaimingai šypsojosi. Tai paguodžia? Nė kiek.

Ir vėl atvyko VV.

- Guru Guru, norėčiau informuoti: sausoje Mėnulio jūroje Jūsų kūnas buvo suformuotas iš kitokių elementų, bet jis, deja, nėra amžinas, todėl būtina nedidelė MM eleksyro dozė, ir galėsi gyventi neribotą laiką.

- Sudominote, bet kam Jums reikia eliksyro?

- Aš, kaip ir Jūs, esu išgelbėtas Ugnies jūroje, todėl ir man reikia...

Guru Guru atsirėmė į hermetišką kajutės sieną. Į kajutę netikėtai įslinko Eleonora.

- Palikite mane ramybėje. Tikrai nemirsiu po valandos. Gal ir niekada. Kai pakilau į erdvėlaivį, sužinojau paslaptį, – laikas mane pamiršo ir tarsi nepastebi manęs, - sunkiai atsiduso Guru Guru. - Didingi tikslai ištirpo kosmoso platybėse. Praradęs vidinę ramybę, atsitrenkiau į vakuumą, todėl noriu sugrįžti į vaikystę, gyvenimo pradžią, kai dar nebuvo patirties ir nusivylimo. Skrydis nepraskaidrina mano širdies, ji verkia mintimis, plūstančiomis iš nežinomo šaltinio. Gal vidinis teatras atvers svetingas duris ir aš būsiu sužavėtas proto žaidimais ir išdaigomis?

- Kažin... Spanguolių planetoje yra Vidinio teatro vienuolynas, kuriame adeptai tobulina, kaitina, lydo ir audžia mintis, kol galutinai išprotėja... Nepatariu sekti tokiu kvailu pavyzdžiu. Atvykau pranešti gerą naujieną, greitai būsi išlaipintas į Žemę panašioje planetoje, tau jau paskirta misija - surasti Mechaninę Musę.

- O gal tikroje Žemėje?

- Greitai sužinosi.

- Tik nereikia slapukauti. Pasakykite atvirai, kodėl būtent aš turiu ieškoti nelemtos musės? Jūs gi tokie protingi, išradingi...

- Tu esi žmogus, yra vilties, kad surasi stebuklingą eliksyrą, todėl mes netrukdydysime tavo veikti intuicijai. Nenusimink, tau pažadėtas stebuklingo gėrimo gurkšnis ir parama.

Matyt, Guru Guru kūnas nebuvo pritaikytas ateivių sukurtai teleportacijai, todėl jis it sumuštas ar girtas buvo nusviestas ant dulkėto plento. Bet kokie žingsniai (ne)žinomoje planetoje yra pirmi, nes Žemė – tai pirma ir paskutinė planeta, žmonijos kalvė ir grūdinimo vandenynas.

Pūtė šaltas, arktinis Egipto vėjas. It beržai svyravo dar neatrastos piramidės, kurios riogsojo smėlynuose, nepastebėtos ir užmirštos. Guru

Guru įslinko į artimiausią piramidę ir slaptu prietaisu (degtukų dėžutės dydžio) atkėlė sunkų sarkofago dangtį. Viduje gulėjo Mechaninės musės mumija, šalia – kolba, sklidina žalsvo skysčio. Elikstras. Pagaliau.

Niekam nei Žemėje, nei Kosmose nebuvo paslaptis, kad Guru Guru mėgsta, gal net myli etimologijas.

- Žodis elikstras, - atsikreštes neskubriai dėstė Guru Guru, - į daugelį Europos kalbų atkeliavo iš arabų, o pas šiuos - vėlgi iš tos pačios Europos, tiksliau, graikų. Keista, bet šis žodis reiškė "sausas, išdžiuvęs, be vandens".

Va šitoj vietoj nieko nebesuprantu, kuo čia dėtas vandens trūkumas? Ar tai reiškia, kad elikstras buvo slepiamas kokiose nors dykumose, pvz., prie Šambalos esančiame Gobyje? O gal Raudonojoje ar Baltojoje dykumose Egipte? VV, ką sako kosminis internetas?

- O vynas tai būna sausas, ir visi geria, - atšovė VV.

Guru Guru sutriko.

- O kai JAV buvo sausas įstatymas, gėrė dar daugiau.

- Sacharoje sausa! Gerk Elikstrą, ir pavirsi voru. Būsime vienos rūšies, beveik giminės...

Gert, tai gert. Vienu mauku kelis gurkšnius, be užkandos. Haliucinacijos (o gal realybė?) prasidėj akimirksniu.

Politizmo Ipurgas ir jo Eisigitis (kompanijoje su Elikstru)

Tuo metu, kai Guru Guru su Variniu Voru bandė perkąsti sauso elikstro paslaptis, Žemėje dėjosi baisūs ar bent jau keisti dalykai.

Kultūros ministro referentas Galigantas suvokė, kad jam šakės, jei nespės su Europos civilizacijos lopšiu koja kojon, tad nusprendė persivadinti graikų kalba. Nuo šiol kultūros ministras, pagal geriausias graikų kalbos tradicijas, bus vadinamas Politizmo Ipurgu. Galigantui teko kuklus Eisigičio (referento) pavadinimas.

- Pavadinimai turi skambėti solidžiai ar bent jau gąsdinančiai, - keliskart prieš veidrodį šį pasiteisinimą repetavo naujasis Eisigitis Galigantas. Panašu, kad daug kam norėsis sužinoti, ko imsis naujasis va(l)dovas, tiksliau, Ipurgas. Šis žodis priminė kitą graikišką terminą, Igemoną, reiškusį rimtą karo reikalų viršininką (kas nepamena "Meistro ir Margaritos"?).

Naujajam Politizmo (kultūros) Ipurgui reikėjo ne tik spurgų bei kitko, kas rimuotųsi, bet ir rimtų referento Galiganto (Eisigičio) patarimų. Galigantas stokojo gilesnės išvalgos, tad pabandė per kosminį internetą pasižvalgyti, maža kas artimoje Visato dalyje vyksta. Ir pamatė jis... žinoma, Guru Guru ir Varinį Vorą su akivaizdžiai nepaprastu sausu skysčiu.

Sutemų rytas ateina, kai įprasti, savi žodžiai pakeičiami tokiais pačiais, tik svetimais. Lyja nuoskaudų lietus, iš oro balionų krenta parašiutininkai ir dar nepasiekę žemės pavirsta snaigėmis. Juos neša vėjas į miestus, kaimus, ežerus ir jūras. Krenta genetiškai modifikuoti žmonės, ir tik žuvėdros turi biologinius sparnus, todėl skrenda į tolius ieškoti auksinių žuvelių.

Pamirškime Politizmo Ipurgą, toks vardas netapo nauju kreipiniu,

titulu, pareigybe, nes sveikam protui pakako ir seno. Bent kol kas.
Kas kita – Galiganto ambicijos. Įkyrėjo būti tik referentu
(nelietuviška, bet nuobodžiai įprasta). To buvo maža, kas kita
Eisigitis Galigantas.

Kai nėra paaukštinimo, keičiamas pavadinimas. Direktorius tampa
prezidentu, vedėjas - moderatoriumi ir t.t. Galigantas lingvistiškai
paaukštino pats save. Nuostabu. Nepakartojama. Bet kažko dar trūko...
Ko? Eisigitis blaškėsi viešumai gerai pažįstamame kabinete (čia dažnokai lankydavosi seniausios
profesijos atstovės, t.y. žurnalistės), ieškodamas svaigaus atsakymo.

Ir štai, po negrabaus judesio atsitrenkė į aštrų stalo kampą ir
susirietė iš skausmo. Sugebėjo nevalingai surikti:

- Eliksyro, ne konjako, bet eliksyro!

VV visai netelepatiškai (pakako kosminio interneto) išgirdo nevilties
šauksmą ir sunerimo. Skubiai reikėjo pagalbos. Guru Guru nebuvo toks
naivus, kad patikėtų Galiganto trauma, – jis ne traumatologas, jis
beveik ateivis, pakviestas svarbiam darbui.

Kol Guru Guru mąstė, skrido lėktuvai, į nežinią, be sparnų, be
keleivių, ir tai buvo ne orlaiviai, tai buvo meteoritai, iškritę iš
pačios Dzeuso kišenės (jei nekrenta dangiška mana, krenta
šokoladiniai akmenys).

Nedidelis saldiniukas trinktelėjo į skafandru apsaugotą Guru Guru
galvą. Žemėje jau nepakanka kaukės, maža dujokaukės, reikia skafandro,
pagaminto ateivių.

Neetiška džiaugtis Eliksyru, kai kenčia bet koks, net ir blogas
žmogus. Todėl skubiai teleportavosi ir Legatas bei Eleonora.

- Guru Guru, tavo misija atlikta. Atiduoki Eliksyrą, ir tu laisvas, tau
neprireiks nemirtingumo, mes visada atskubėsime į pagalbą, kai tik
papasysi.

- Leiskite paklausti, kodėl aš turiu išlikti paprastas, trumpalaikis...

- Gerai, jau gerai, - atlyžo Legatas, – tik vieną gurkšnelį.

Eliksyras buvo beskonis ir bekvapis, gal todėl Guru Guru švelniai apsvaigo.

- Kas tai?

- Silpnas nealkoholinis narkotikas, – paaiškino Legatas.

- Maniau, tik alus...

- Tik, ne tik... Šios tinktūros nereikia nei tau, nei mums...

- O kam?

- Žinau, kam! Aš – žmonijos geradaris, o ne plėšrus marsietis...

Ir visa kosminė komanda skubiai teleportavosi į Eisiğičio Galiganto kabinetą. Legatas, pavirtęs graiku Zorba, ištiesė kolbą.

- Eisiğiti, gerk Eliksyrą, atgauki jėgas.

Suriestas skausmo Galigantas suvertė dangišką skystį tiesiai į nasrus. Atlėgo skausmas, suskambo muzika, ir visi šoko sirtakį (o gal rebetiko).

Metalistų planeta (Azazel 51)

Metalistai valgė tik juodą duoną ir gėrė tyrą šaltinio vandenį. Miškai buvo pilni uogų ir grybų, laukuose noko apelsinai, bananai ir obuoliai, ežerų pakrantėse augo aibės pomidorų, agurkų ir morkų, o kalnuose – begalė riešutų, žolių... Bet metalistai niekada nerinko, nevalgė šių gamtos gėrybių. Paklausti, išgąstingai į dangų pakeldavo rankas ir šaukdavo: - Nuodinga, pragaištinga, mirtina!

Pagaliau Guru Guru aukštai kalnuose surado išmintingą senolį ir paklausė:

- Šviesusis Meistre, kodėl metalistai minta tik duona ir vandeniui?

- Todėl, jaunasai žmogau, kad jų gyvenimas sunkus, nes klauso jie tik sunkią, o kartais ir labai sunkią muziką. Metalistai paniškai bijojo tapti rinkėjais, grybautojais ir uogautojais, jų senelės vakarais pasakodavo baisias (siaubo) pasakas, kaip gretima gentis - diskai (kurie klausė tik italdisco ir eurodisco muziką) - tapo grybautojais.

Porindamos legendas,

senelės kas pusę sakinio giliai atsidusdavo. Šį siaubą iš vaikystės į gyvenimą atsinešė kiekvienas metalistas. Šventojoje metalistų knygoje "Bafometo pasakaitės iš urvo" yra keletas pranašysčių, kurių viena byloja, kad metalistai patirs heavy metal pojūtį tik tada, kai pradės medžioti ar bent žvejoti.

Kol kas, kaip teigia metalistų metraštininkas Antraksas II, taipogi jam antrinantis Megadefas III, metalistams tepasisėkė sužvejoti puskiaurį kerzą ir sumedžioti voverės uodegą bei briedžio ragus, nors pikti liežuviai plaka, kad tai nutikę netyčia, atseit pats briedis ragus pametė. Kokie kliedesiai!

Guru Guru panoro organizuoti kantri muzikos festivalį, bet susidūrė su neįveikia kliūtimi. Metalas augo iš stogo skardos, iš aukso uolienos ir šaudė sidabro kulkomis. Ošė elektriniai miškai, ir šoko elektrinės lemputės, staugė elektrinės gitaros.

- Jokio maisto, tik elektra! – agitavo Geležinis Bebras.

Situacija tapo niūri. Guru Guru nutarė palikti smogiančiai išbalansuotą planetą. Atėjo iškilminga palyda – poltergeistai, vampyrai, vilkatai, šmėklos ir vaiduokliai. Kitas gyvenimas, kita viltis, ketaus duona ir skystas aukštakrosnių plienas. Virš procesijos praskrido geležinė pterodaktilių eskadra. Smagu. Guru Guru itin įtikinamai suvaidino nepasveriamą išsiskyrimo skausmą ir suriko

metaliniu balsu:

- Laikas žudyti!

Industrinis audinių ir šeškų choras užplėšė aukštą natą. Kažkur nutrūko bevielės technologijos laidai. Keli povandeniniai laivai, pamanę, kad yra neprastesni už delfinus, ėmė skristi virš vandens. Tiltai išsiskaičiavo antrais trečiais ir ėmė rezonuoti.

Metalinė apokalipsė, po kurios išaušta kantri rytas, post-apokaliptinis, nelauktas, su giros putele.

Vienos paskutiniųjų metų dienų

Šviesūs kambariai

- Legate, aš pastebėjau, kad šiame name nei dieną, nei naktį negęsta langai, - tarė Guru Guru.

- Na, ir kas?

- Noriu nepastebimai įsibrauti į vidų ir pažiūrėti kas ten vyksta.

- Ar tai būtina?

- Manau, kad taip...

- Puiku, veikite... Visą valandą būsite nematomas ir galėsite eiti per sienas kiaurai, - pažadėjo Legatas.

Guru Guru pakilo į ketvirtą aukštą, ir neatvėręs durų žengė į vidų. Visi penki kambariai buvo tušti, tik degė visų sietynų visos lemputės. Guru Guru užgesino šviesas - pakako tik spustelėti standartinius sienų jungiklius.

Sugrįžęs į lauką jis pamatė, kad kambariuose vėl degė elektros lemputės. Keista... Teko šviesų gesinimo procedūrą pakartoti, ir ne vieną kartą, bet visais atvejais visuose kambariuose vėl nušvisdavo visi langai.

Eiti kiaurai sienų Guru Guru kadaise, dar paauglystėje, išmokė brolis. Jis porą metų patirdavo kažką keisto, ko pats nesuvokė, kol galiausiai papasakojo rašas dienoraštį, bet ne šiaip kokį įprastą, o keistų sapnų. Atseit išeinąs iš kūno, pusiau miegąs, pusiau ne. Kažkada pabandė eit per sieną, pavyko. Kūną matė gulintį ant sofos. Būdravo, nemiegojo. Tai nebuvo sapnas, bet nebuvo ir vaikščiojimas fiziniu kūnu. Kas tai buvo? Guru Guru irgi neturėjo atsakymo, bet netrukus irgi pradėjo taip "kilnotis iš kūno", vaikštinėt po kambarį, per sienas, vėliau toliau, – po kiemą ir pan. Kai kada - ore, virš namo. Atsakymo per nemažai metų taip ir nerado.

- Guru Guru, labai įdomu... Bet, kaip paaiškinti, kad kambariuose vėl užsidegdavo šviesos? Nesuprantu, gal gali paaiškinti?

- Neįmanoma paaiškinti kai kurių dalykų. Aš, pavyzdžiui, įsivaizduojamam (tikram) post-apokaliptiniam pasauli nesugebėčiau net paprasčiausio laikrodžio sukonstruoti, nebent smėlio... Ir tai dar kažin. O kaip paaiškinti kosminių laivų struktūrą?

Visgi kilo mintis, kad tuose kambariuose šviesos ne užsidegdavo, o priešingai, – jo gesdavo. Tiksliau, pirminė buvo šviesa, bet ji vis gesdavo... Juk tai sapnas, ar ne? Mes juk sapne?

Pasirodė nelaukta Eleonora. Gal atvažiavo taksi, gal teleportavosi. Nesvarbu.

- Užteks kvailių kalbų! Apokalipsės, sapnai, tetrūksta tik Mikaldos pranašysčių. Pakaks spėlioti. Šiame bute dega ne paprastos elektros lemputės, bet viešnios iš tolimos Indukcinės galaktikos. Prieš Kalėdas jos atvyksta pas paprastus, bet pakankamai aukštus gatvės žibintus susiporuoti. Taip gimsta prožektoriai ir naujos lemputės... Berniukai, pasveikinkite elektros lemputes.

Guru Guru ir Dravenis mojavo rankomis ir šaukė: „Valio!“

Elektros lemputės tris kartus džiugiai sumirksėjo.

- Matote, jos dėkoja, dabar saugokite šį namą, niekas neturi įsibrauti ir gesinti šviesų. Mieste jau pastatytos Naujametinės eglutės, tuoj prasidės elektros misterija.

Guru Guru staiga apsiniaukė. Geriau jį pažįstantys suprato: šakės, etimologijos priepuolis. Akurat:

- Ne Mikalda, o Sabos (Šebos, Šva) karalystės karalienė Makeda (arba Bilkis, Nikaula, dar ir kitais vardais vadinta). Nors mokslininkai abejoja, ar tokia išvis buvo (įrodymų kaip ir nėra), ji, kaip ir Chodža Nasredinas gausiai minima įvairiose Europos, Šiaurės Afrikos ir Artimųjų Rytų legendose, daug kur piešta.

Manau, kad prie mūsų elektros tiktų keletas Makedos, bendravusios su pačiu Saliamonu, mįslių (koanų?):

- Kas negimė, nors jam buvo padovanotas gyvenimas?

Kas negimė ir nemirs?

Kokia žemė tik kartą matė saulę?

- Nagi, spėkit, bičiuliai.

Atsakymus daugiagyšiam Kabeliui išmirksėjo (signalizavo) elektros lemputės, o Guru Guru paskendo etimologijos rūke. Dravenio šie klausimai-mįslės nesudomino, todėl jis mandagiai atsisveikinęs dingio girliandų nušviestoje senamiesčio gatvelėje.

Gretimose gatvelėse vyko Gatvelių muzikos naktis. Poškėjo bosinės gitaros, gamas grojo būgnai, nevaržomas liejosi klarnetas. Miestas nemiegojo.

Savaitė iki Kūčių, Vilnius

Betelgeizė, dogonai, drambliukas, žaltys

- Guru Guru, daug dirbi, pavargai, skiriu atostogas planetoje 111000 šalia Betelgeizės (Alpha Orionis), ten ramu, šilta, puiki vieta saulės ir vandens vonioms. Tave lydės Eleonora.

Prieštarauti tapo ne tik beprasmiška, bet ir pavojinga. Guru Guru nutaisė džiugią miną ir padėjo.

Ir štai – 111000 planeta, čia niekada kojos neįkels joks žmogus – tik Guru Guru. Metas atsipalaiduoti ir kaupti jėgas būsimiems žygiams ir misijoms. Ant kobalto platformos Guru Guru išsitiesė visu ūgiu.

Betelgeizė svilino it aukštakrosnės liepsna. Eleonora ištepė Guru Guru nugarą specialiu kremu. Guru Guru pajuto malonią vėšą. Kaip gera ilsėtis toli nuo Žemės.

- Draveni, teko daug gerų žodžių girdėti apie Betelgeizę. Ją nemažai kas ir šiomis dienomis, kartu su

Sirijaus planetomis, garbina. Vis dėlto prieš skrendant gal reikėtų pasikonsultuoti su dogonų išminčiais?

Sako, jų teritorijoje nuo seno gyvena žmonės-amfibijos iš Sirijaus planetų, kurių dogonai vadina nomais,

"ištroškusiais" (turbūt žinių, o gal tiesiog daug geria?).

O atvykimas į naują planetą visada ne tik pavojingas, bet ir smagus. Įdomu įjungti radiacijos ir radijo bangų iešiklius, paverčiančius jas muzika, – keista, kreiva ir nemokama.

- Guru Guru, sakai, reikėtų, o gal reikėjo! Tu nuskridai nepasitaręs... O gal ir teisingai. Nėra ko čia tartis, visi patarimai beprasmiškai, - komentavo Dravenio holograma, - gero poilsio.

- O dabar bus atlikta gydomoji procedūra, - tarė Eleonora ir ant Guru Guru nugaros uždėjo nedidelį drambliuką (iš kur jis čia atsirado?).

Guru Guru pajuto, kaip drambliukas straubliu siurbia nuodus. Gera sveikti. Staiga Guru Guru skaudžiai suriko.

- Pakentėk, tuoj drambliukas ištrauks karūnos virusą ir būsi sveikas.

Deja, drambliukas pats netrukus užvertė kojeles.

Greitai buvo surastas pakaitalas – žaltys. Šis ramiai susirangė ant nugaros ir užmigo. Guru Guru irgi.

Išbudo sveikas.

Kaip gerai, kad Guru Guru paslaptینگame name saugojo elektros lemputes, ir jos neliko skolingos. Guru Guru atsibudo savo lovoje, švietė Betelgeizė (stalinė lempa), o ant krūtinės raitėsi žaltys (elektros laidas). Guru Guru padeklamavo modifikuotą (pritaikytą dabarčiai) Dravenio eilėrašį

Kambariuose švietė elektros lemputės

Miške medžiai sumindžiojo haliucinogenines žoles

O man viskas iki lemputės

Kas kelio nemes

To kelias nemes

- Amen... – atsiduso Guru Guru.

Pasiklydę originale

Vietos laikraštis "Kolos kurantai" pranešė, kad jo žurnalistas užfiksavo ne tik pragariškus, galvą draskančius riksmus, bet ir (dėmesio) lenkiškas bei lietuviškas patarles, liaudies išmintį. Vietos mokslininkai ir para-para-mokslininkai suka galvas, kodėl būtent tokias. Kol kas iššifruoti du sakiniai: "tylko krowy nie zmieniąją zdania" ("tik karvės nekeičia nuomonės") ir "niekada neduok durniui kelio, nes jis paprašys tą kelią išasfaltuoti".

- Draveni, ką tai galėtų reikšti? Nejau pragare vėl iš naujo reikia mokytis mokykloje ir universitete? Juk tai būtų siaubas...

Guru Guru į rankas pateko ir vieno niekam beveik nežinomo, bet žymaus ne-para-mokslininko Idžimbulato Biul Biul Ogly knyga "Pasiklydę originale". Knygoje teigta, kad vertimas – visada teisingas, kokį jį bepadarytum, o jo klaidos yra didžiausia palaima vertėjui ir, žinoma, skaitytojui. O štai su originalu – rimtos bėdos. Tai autorius nusikalba, tartum suversdamas kaltę netobulai jo gimtakalbės gramatikai ar sintakse, tai dar kokia velniava...

Guru Guru prisiekė sau daugiau jokios knygos originalo kalba neskaityti. Teks skaityti gimtakalbe rašančiųjų kūrybą verstą į kuo sudėtingesnes kalbas. Kas gali būti geriau už Žemaitės ar Lazdynų Pelėdos raštus mandžiūrų ir mongolų kalbomis?

Į Guru Guru kajutę įslinko Legatas.

- Ieškote Žemėje pragaro? Ir kam kasate tiek giliai? Pragaras – tai visa planeta. Pažvelki – ligos, karai, senatvė, mirtis, išnaudojimas, socialinė nelygybė, religinė nesantaika, rasizmas... Galėčiau vardinti ilgai ir nuobodžiai... Bet kam? Gal tam, kad tu mano žodžius išverstum į kitą kalbą? Nejau tau nemiela gimtoji kalba? Nejau neįdomus kitų kalbų grožis? Viskas turi būti išversta, neturi likti nė šešėlio originalo. Ir kuo vertimas prastesnis – tuo geriau.

Ekrane suspindėjo užrašas: „Guru Guru prisiekė sau daugiau jokios knygos originalo kalba neskaityti!“

- Bet tai dar ne lingvistinė riba. Kaip nuostabiai, įtikinamai nuskambėtų lietuvių klasikų veikalai išversti į nusikaltėlių žargoną. Na, o skersgatvių ir barų slengas neatpažįstamai „patobulintų“ poeziją, - užbaigė paskaitą Legatas.

- Legate, dabar beveik visa (post-post?) moderni lietuvių poezija - slengas, keiksmas ir balabaikos... Rimtų poetų mažai beliko...

Legatas mandagiai nusilenkė ir pasišalino, bet Guru Guru neliko vienas. Į kajutę pro sienas brovėsi iš originalo išversti žodžiai ir reikalavo, kad Guru Guru apgintų jų lingvistines teises.

Žodžiai buvo pikti, pasiklydę, nesiorientavo laike ir erdvėje. Originalūs žodžiai bandė laikytis atskirai, vengti išverstųjų, galiausiai susidraugavo ir atsiuntė Guru Guru protestą pačiomis įvairiausiomis kalbomis, tarp kurių buvo ir senoji prūsų, donelaitiška lietuvių bei sunkiai suprantami įvairių senųjų baltų kalbų žodžiai. Tikras lobynas. Guru Guru susigraudino ir padarė trumpą pareiškimą:

- Jūs visi man labai brangūs.

It pačirškinti šoktelėjo ispaniški šauktukai (žodžių pradžioje ir gale), graikiški klaustukai (pas mus šis ženklas vadinamas kabliataškiu), įvairiausių genčių kabutės ir net kiniški taškai (pas mus jie vadinami apskritimais). Protesto eiseną užbaigė egiptiečių, majų ir Anatolijos tautų hieroglifai, klingonų ir elfų rašmenys, budistiniai tocharų tekstai ir dar daug visko, ko ne tik Guru Guru, bet tikriausiai joks gyvas žmogus nebuvo matęs...

Tikriausiai prie protesto prisijungė kitų planetų raštininkai ir jų žodžiai, pagalvojo Guru Guru, suvokęs kosminio mastelio siaubą.

- Guru Guru, nurimki, - tarė Dravenio holograma, - žodis neturi jokios paslapties, jokio ryšio su įvardintu daiktu ar reiškiniu. Žodis tėra tik sudarkytas garsas, iškreipta tiesė, suteršusi baltą popieriaus lapą, - nukirto Dravenis, - žodžiai – tik vergai, svajojantys apie laisvę. Reikia komunikuoti (bendrauti) signalinėmis vėliavėlėmis, prožektorių mirksėjimu, Morzės stuksėjimu, ir, pagaliau, - TELEPATIŠKAI.

Baba Jaga ir atominė bomba

Draveni, ar esi matęs Babą Jagą? O Koščėjų Nemirtingąjį? - paklausė Guru Guru.

Kol Dravenis ieškojo (kur?) atsakymo, pribėgo aukštas. liesas (skeletiškos išvaizdos) jaunuolis ir iš Guru Guru rankos išplėšė sunkų lagaminą.

Jaunuolis tikrai panėšėjo į skeletą, bet lagaminą jis taip pat panėšėjo lengvai. Iš kur tiek jėgų, kamavo klausimas Guru Guru.

Staiga jaunuolis pradėjo tolti ir dingo perone kartu su Guru Guru lagaminu.

O dangaus mėlynėje ant šluotos lėtai skrido Baba Jaga.

- Kokia netektis, - atsiduso Guru Guru, - lagamine buvo Santa Klausos kostiumas.

- Nėr to blogo... - džiūgavo Dravenis. - Turiu atsarginį, austriško Velnių Senelio - Krampo - kostiumą. Su juo pati Baba Jaga pakvies baltajam šokiui.

Prisistatė žmogysta.

- Aš esu žurnalistė, vienuolikamėnesinio mėnraščio „Vištos kojos troba“ reporterė. Guru Guru, ar jūs

rytais geriate šampaną? Kosmosas dovanoja Naujus metus, o senus išgabena į kitas galaktikas. Ten praeitis skani... Ten kvantinės girnos sumala dienas į žvaigždžių dulkes ir paberia ant Žemės. Taip žmonės tampa laimingi.

- Šampaną rytais geria... Ne, negeriu. Ryte - tik parūgštinta kava "Vilko bamba" (jos pavadinimas kažkodėl rašomas netaisyklingai - "Vilcabamba") ir keptos skruzdėlės su pastarnokais. Reikia suspėti atšvęsti Naujuosius

Metalinio Juodojo Jaučio metus... Žvaigždžių dulks - puikus kosminis meniu. Ar dar galima įsigyti jų lygiadieniui? (Kai visos dienos švenčia lygybę.)

- Kiti metai bus ypatingi, nes Koščėjus Nemirtingasis bus Santa Klausas. Guru Guru, ar laukiame specialios dovanos, gal nervinatės, nekantraujate? - paklausė Baba Jaga.

- Žadėjo užvežti nemirtingumo kiaušinių su ypač didele jėga (ir nuolaida).

Guru Guru (Legato pastangų dėka) tapo mažu vaiku ir ėmė šokti ritualinį

Ugandos raganų ngangų šokį aplink eglutę. Prisėlino netikras Santa Klausas ir įteikė galingiausią atominę bombą.

- Kai užaugsite, galėsite padaryti pasaulį laimingu, - patikino Koščėjus Nemirtingasis.

- Koščėjau, o kur juodasis (?) lagaminėlis? Kur TAS mygtukas? Bomba lygi kaip sūris.

- Šis telefonas - tai juodasis lagaminas, kai paspausi 0000000 (septynius nulius), bus aktyvuota a-bomba. Dabar tu esi didžiausias filantropas, galingiausias altruistas ir progreso mecenatas.

- Viskas, apie ką svajojai! Nebereiks iškart po Kalėdų bėgti atgal į Norvegiją, dirbti nekenčiamam žuvų skrodimo fabrike.

Dabar galima banaliai samprotauti - visi darbai garbingi, svarbūs ir reikalingi. Ypač budelio, referento ir reporterio.

Labai rimtai besiruošiant Kalėdoms

Miegas ir kiti stebuklai

- Draveni, miegojau šešias valandas, o praėjo lyg sekundė. Kur buvau?

- O kur tu dabar esi? - klausimu atsakė Dravenis.

- Guliu, mažtau, lyg ir nemiegu, lyg ir nesapnuoju, lyg ir namie. O gal ne?

- Kur tu esi? - pakartojo klausimą Dravenis.

- Niekur aš, niekur... Be koordinačių, be kompas, be saulės, be mėnulio...

- Tik nereikia gudrauti... Kur tu esi? - trečią kartą klausimą pakartojo Dravenis.

- Kad nežinau... Sakiau gi, namie. O ką, man vaidenasi?

- Na, štai - esi namie... Pagaliau... Atsakymas buvo paprastas, aiškus. Ir kodėl tau taip sunku buvo patvirtinti akivaizdų faktą?

- Draveni, ar bandai savo kartojamu klausimu sukelti man transo būseną? - Gi sakiau, kad namie. Tiksliau, sakiau, "lyg ir namie"...

Guru Guru atsakė be mažiausio ironijos šešėlio.

- Kadangi taip keistai paklausei, suabejojau. Mane mokė - abejok. Tai ir abejojau. Žvelgiau giliau. Net apie gyvenimo prasmę susimąstęs buvau.

Susimąstymas - tai klaida, paklydimas, ignoruojantis akivaizdžius faktus. Abejoti tuo kas vyksta "čia ir dabar", tai filosofinė išdaiga, siekis sureikšminti protą, kuris ieško klausimų, į kuriuos negali atsakyti.

- O kaip tuomet, nemąstant, atrakinti duris, atverti elektroninę erdvę, suvokti kompasą ir pažinti laikrodį?

- Guru Guru, nejaugi tu ilgai mažtau, ir stovi prie durų, laikydamas rankoje raktus, ir tik po ilgo ir sunkaus susimąstymo - atrakini. ną, o prieš įjungdamas kompą, paskęsti gilioje kontempliacijoje? O žvelgdamas į laikrodį...?

- Taip... Esu išsiblaškęs, ypač po kelionių kosmose. Kartais durimis norisi užrakinti raktus. O laiką geriausia spėti pagal paukščius. Nors jis būna neteisingas, bet tikslus.

Netikėtai Guru Guru pakeitė temą.

- Draveni, ar tau patinka detektyvai? Ar būna nenušaunamų siužetų?

- Nenušaunamas siužetas - kai laimi blogiukai. Išsiblaškytas - tai psichologų kliedesys, nėra jokio išsiblaškytumo... Tuomet tu galvoji

apie kitką, o ne apie situaciją, kurioje esi.. Iš štai pagaliau
prabilai poetiškai teisingai, o, prašnekęs paukščių kalba (šernai jos
nesupras), durimis atrakini raktus ir tampi laisvas nuo bet kokių
įvadijimų.

- Čik čirik!

Šmėklos, pusšmėklės ir pašmėklės

ženki į svajonių pievą

ten skleidžiasi debesų gėlės

ir žvaigždžių taku plaukia kosminiai laivai

- Draveni! – šaukė ne juokais įsiutęs Legatas, - panorai vaidinti
Meistrą, klasikiniu koanu kankinai Guru Guru, klausdamas „kur tu dabar
esi“, jau norėjau tave pribaugti, bet pats nežinau kodėl
pasigailėjau... Gal todėl, kad esu pažangus ir mokytas...

- Man nereikia jūsų džentelmeniškos užuojautos, aš – Nakties Lordas, -
pūtėsi Dravenis.

- Apgailėtina... Būsi 13 dienų išstremtas į Niūriąją planetą ir galėsi
mėgautis gotika...

Legatas paspaudė raudonai žalią mygtuką ir Dravenis
atsidūrė užburtoje Tritono pilyje. Pūtė šaltas skersvėjų vėjas, nes
visi langai buvo išskulti. Milžiniškas aligatorius puolė Dravenį.
Nakties Lordas skubiai aktyvavo lazerinį kalaviją. Nasrai paragavo karščio.

- Susitiksim pragare! – suriaumojo megadriežas.

Holivudo filmukai sklidini tokių, bet reali kova kitokia, nepanaši į
teatralizuotas sceneles. Ir kokie gi skirtumai? Pirmiausia, tai
šurpus, kraują stingdantis, širdį veriantis nasrų kriokimas, nagų
traškėjimas ir dantų griežimas. Ar Dravenis išsigando? Truputį... Bet
nebuvo laiko demonstruoti sutrikimo, pasimetimo, lėtumo, šurpulio ir
baimės. Reikėjo kautis, už gyvybę, už save, už... ne, tik už save.

Kosmoso gelbėjimo planai
buvo (bent laikinai) pamiršti. Ir štai tikslus kalavijo kirtis nurėžė
siaubūno galvą, kuri nuriedėjo prie pat milžiniškos Ilgaskvernės
Šmėklos kojų.

- Sveikinu su Naujais metais! Dovanoju jums kruviną galvą.

Šmėkla žaibiškai prarijo dovaną ir tarė:

- Šiandien nerysiu tavęs! Dabar einu miegoti!

O tuo metu, kai vyko nuožmi kova, Legatas erdvėlaivio šiltnamyje laistė paparčius ir laukė, kol išsiskleis bent vienas svajonių žiedas. Guru Guru ekrane abejingai stebėjo mirtinus Dravenio susirėmimus, kūrė baltas eiles ir jas deklamavo pusbalsiu įsivaizduojamai publikai. (Visko gali būti, kad jį stebėjo šmėklos, pusšmėklės ir pašmėklės.)

už ekrano durų vanduo

pakanka atverti apvalų liuką

ir plūstels oras išpūstas vėjo

tarsi balionėlis šventei vaikų

ar verta stabdyti elektrines roges

nes tik vakare galima išgirsti

kaip skamba klingonų birbynės

ir gieda reptiloidai

Nelauktai atėjo Eleonora.

- Kaip miela klausysis eilių, kai Dravenis kaunasi ir kiekvieną sekundę gali žūti.

- Pritariu, - tarė Guru Guru, - gal kavos?

- Mielai... – neprieštaravo Eleonora, - yra tik viena galimybė tiesiogiai kreiptis į Dravenį. Ir ko tu nori jo paklausti, ką pasakyti?

- Draveni, kur TU dabar esi?

Tatuiruočių meistras be tatuiruočių, arba Kodėl yra kodėl?

- Draveni, kodėl daugelis tatuiruočių meistrų yra be tatuiruočių, o didžioji dalis muzikantų neskaito natų? Kodėl šnipus pagauna žurnalistai, o neatsargius šunis - katinai? Kodėl, Draveni, kurti kažkiukai kniaukia?

- Guru Guru, tai labai lengvi „kodėl“. Žinau ir sunkesnių. Kodėl gimstama skausme, kodėl patiriame tiek neteisybių ir niekšybių, ir, pagaliau, mirštame skausme, ligoje, neviltyje? Kodėl? Tavo „kodėl“ dar toks mažas. Jis turi būti didesnis už visus filosofų išvedžiojimus ir visas mokslo doktrinas... Ir kai tavo „kodėl“ taps didesnis už visatą, ateis atsakymai, - tarė Dravenis.

- Draveni, tavo "kodėl" tikrai rimti, sunkūs, svarūs, nepakeliami. Kodėl mums išvis kyla klausimai "kodėl"? Ar ne paprasčiau, lengviau, veržliau būtų gyventi, visai neiškeliant tokių (beprasmių?) klausimų?

Sakai, mano "kodėl" turi tapti didesnis už visatą. Bandau, bandau... Na, gerai. Kodėl mes susiimam tik tada, kai mums nesiseka, o kai vos vos ima sektis, atsipalaiduojam, ir galiausiai mums vėl nesiseka?

Dravenis prabilo iš ekrano.

- Kai slampinejau Saturno žiedais (su specialia apranga), mane skubiai iškvietė Legatas, todėl pasakysiu trumpai. Reikia džiaugtis, kad mes klausiame „kodėl“, bet čia slypi paslaptis ir raktas – nereikia ieškoti, tikėtis greito atsakymo. Nereikia! O REIKIA visą laiką būti klausinėjimo režime: „kodėl“ turi augti, plėstis, nesustoti. Kodėl? Kodėl? Kodėl? Ir jokių būdu ne ieškoti atsakymo atsakymų - jie nereikalingi, svarbus tik – „kodėl“. Po kurio laiko tu pamatysi, kad kažkas įvyks, ir tai bus atsakymas.

Na, o kai mums nesiseka, reikia klausti: „Kam nesiseka?“, „Nejau, man?“, „Tai kas aš esu?“, „Iš kur atsiranda aš“, „Kur yra "aš" šaltinis?“

Ne, Guru Guru, nerimas neateina atsipalaidavimo režime, ir kai mes tikrai atsipalaiduojame, – būname ramūs. Ko klausei, tai ne atsipalaidavimas, tai mėgavimasis sėkme.

Viso, skubu pas Legatą, jis nepakenčia vėlavimo.

Guru Guru paniro, panėrė, pliūkštelėjo į susimąstymą (gerai, kad Dravenis nematė, - jam tai nepatiktų). Tiesa, lyg tyčia jokios mintys, net jokie "kodėl" nelindo į galvą. Kodėl?

- Guru Guru, - ir vėl iš ekrano atsakė Dravenis (kaip jis pastebėjo?), - o todėl, kad tu mėgsti kitus klausinėti. Bet savęs niekada nepaklausi, – “Kodėl?”

- Na, gerai, gerbiamas "aš", sakyki, kodėl, - improvizavo Guru Guru, užsimovęs dvi darbinės pirštines, kurios virto dviem lėlių teatro aktoriams.

- O todėl, - sakė kita pirštinė... tiksliau, "aš", - kad nežinau, kodėl...

Legatas slapta stebėjo šį pokalbį ir teleporto paštu atsiuntė didžiulę dėžę pirštinių, kurios, išlaužusios dangtį, lindo į paviršių, ir kairinės klausinėjo dešinių: “Kodėl mes čia arsidūrėme?”

Guru Guru pajuto, kaip smarkiai svaigsta, sukasi, vaidenuojasi galva. Turbūt Legato siuntinyje buvo ir (ne)nuodingų, (ne)linksmų dujų "Staričiok".

Į Guru Guru kajutę įžengė Dravenis ir užsimovė rėksmingiausias pirštines. Pirštinės it negyvos krito į dėžę. Tyla. Apgaulinga pirštinių tyla. Toksinų tyla, virusų tyla... ir, tarsi atsisveikindamos, visos pirštinės surėkė:

- Nusiimkite kaukes, klausinėjimo karantinas baigtas!

Kalėdinis sapnis, arba Klausimai ir atsakymai

- Draveni, regėjau paryčiais kalėdinį sapnį (latviškai šis žodis skamba įtikinamiau, svajingiau). Jis buvo kažkoks ypatingas, tai nebuvo paprastas sapnas, tai buvo tikras sapnis. Dar įdomiau: nuėjau miegoti su vienais marškiniiais, išbudau su kitais. Ar visa tai ką nors reiškia, Draveni?

- Įdomu, labai įdomu... Ir koks tai buvo sapnas? Ką tu sapnavai? Ar gali man papasakoti?

- Draveni, tai buvo sapnis, ne šiaip eilinis sapnas. Ne itin daug jo išliko manyje, bet menu, kad atsidūriau keistoje dabartinio pasaulio versijoje. Pastatas, kuriame yra bedugnė, ryškios spalvos, aiškūs garsai, keisti užrašai...

Ir namuose jaučiausi, ir nelabai... Tokio sapnio mano gyvenime nėra buvę, nors keistų sapnų esu sapnavęs.

Kodėl man taip sunku tai pasakoti?

- Taigi, pasitvirtino mano drąši hipotezė, kad pasaulis (po saule) – tai tik viena miražo versija, o pomėnulis (po mėnuliu) - jau kita, tai – sapnų versija.

Yra trys Sąmonės būsenos: budri, sapnas ir gilus sapnas. Visos yra iliuzinės. O kas regėjo šį įstabų sapną? Iš kur atėjo šis sapnas? Kur yra sapnų šaltinis? Pabudus reikia savęs paklausti, ir neieškoti atsakymo, tik klausti, nes visi spėliojimai bus klaidingi, juos kuria baigtinis protas, ir jis negali aprėpti begalinės visumos. O pasakyti, ką sapnavai, sunku, nes tu prisimeni tik dalį sapno...

O aš sapnavau, kad savo namuose atradau (grindyse) aukso gyslą ir nutariau kalti senovines monetas.

- Draveni, tai itin taurus ir prasmingas užsiėmimas, - kalti senovines mašinas. Tau prireiks laiko mašinos. Vartok psichodelinę muziką (kad vežtų), pasistatyk smilčių laikrodį (didelį; kad galėtum grįžęs suskaičiuoti visas sekundes, t.y. smiltis), įsijunki Sapnų Mašiną (kad nertum į gilųjį sapnį).

Ar klausimas jau yra atsakymas?

- Tai geriau nei neteisingas atsakymas... Dabar reikia rasti marškinius, kurias vilkėdamas užmigai, nes pabudai jau su kitais.

Ar suradai tuos marškinius?

- Suradau. Ir nė neprisimenu šios keistos transformacijos. O gal dar sapnuoju? O gal TEN buvo ne sapnis ir net ne sapnas? Jei taip, tai kas tai buvo? Kur aš buvau? (Atsakymo vis nerandu.)

- Guru Guru, ar blizga tie, ypatingi marškiniai? Ar dar neišbluko žvaigždžių dulkės? Jau pradėjai klausinėti, puiku, sveikinu... Dabar paklausk - kas tas AŠ, kuris klausinėja? KAS ieško atsakymų? Kur klausinėjančio AŠ šaltinis?

- AŠ esu AŠ šaltinis, kas gi daugiau? Nors, jei tikėsime Darwinu,

- bet kuris gyvūnas, iš kurio per milijonus metų evoliucionavome. Žuvis, išlipusi iš vandens į sausumą, ant dviejų kojų atsistojusi meška. Kartais paukštis, nes norim skraidyti, o gal ančiasnapis, nes mes keisti, - nei paukščiai, nei keturkojai...

- Guru Guru, ar suradai stebuklingus marškinius?

Draveni, tai paprasti marškiniai... Bet mano. Nors jų ir nesivilkau...

Ar galiu tai vadinti stebuklu? Kas yra stebuklas? Ar stebuklas - tai sapnis (sapnas)?

- Guru Guru, kaip miela, džiugu girdėti tavo klausimus. viliuosi, kad nesustosi... Marškiniuose Santa Klausas paliko tau laišką, o gal ir banko kortelę... Kalėdos - tai stebuklas.

- Draveni, ačiū, kad priminei šį TV serialų ir gausių, labai gausių filmų herojų. Marškiniuose, tiesa, radau tik receptą. Kol kas nelabai suprantu, ką su juo galima padaryti, nes labai jau paradoksalus jis: surašyti tik ingredientai: silkė, pienas, kukurūzai.

Ką gi iš jų man pagaminti?

- Guru Guru, manau, kad galima pagaminti erdvėlaivį...

- Jei jis mane nugabens atgal į sapnį... Ar galimas erdvėlaivis-sapnalaivis?

- Guru Guru, tu ir esi erdvėlaivis ir gali keliauti bet kur, pasiekti visus visatos kampelius.

- Tikrai? O kur gauti kuro?

- Tu esi ir kuras.

- Aš - laivas, aš - kuras. Dar pasakyk, Draveni, kad aš - kelionės tikslas.

- Ir kelionės tikslas.

Subtiliai grubi visata, arba Kosmosas ir poezija. Skiriama visiems kosmonautams

- Draveni, skaičiau, kad muziką reikia klausyti naudojantis vadinamuoju subtiliuoju klausymu, tartum medituojant. Kaip tai padaryti? Esi visatos lygio melomanas, gebantis suvokti net tolimų galaktikų skambesį.

Patark, ką man daryti su vidiniu mikrofonu? Kaip, pramušus grubų materialų visatos pagrindą, pasiekti jos subtilųjį lygmenį?

O gal visa tai fantazijos? - Guru Guru veide buvo matyti ir abejonė, ir nuostaba.

geriantiems arbatą ir garsą

atviri akių langai

bet į vidų turi įžengti tik muzika

ir niekas kitas

tavo sužeistą širdį sušildys metaliniai vorai

ir žvaigždžių dirvone sudygs pernykščiai kankorėžiai

aplėnkdamos beržus stiebsis pušys

nutils vėjas

netaręs nė žodžio

- Draveni, poezija - tai išties muzika, tik kiek kitokia forma. O mane dabar labiau domina proza. Ypač svarbu, kaip mums rasti bendrą kalbą su ateiviais? Ar pakaks matematikos? Ar supras jie Pitagoro teoremą? Mūsų internetinės vertimo programos mūsų pačių (žemiečių) kalbų nesugeba išversti deramai, – kas bus, kai prasidės ateivių invazija?

Dravenis slampinėjo erdvėlaivio koridoriais ieškodamas atsakymų.

- Draveni, kodėl esi susirūpinęs, kas tave slegia?

- Guru Guru klausimai... Nerandu atsakymų.

- O šventas naivume, abu esate ateivių erdvėlaivyje... – kvatojo Legatas.

- Ir ką man pasakyti?...

- Pasakyk Guru Guru eilėraštį, - nesuvaldydamas juoko ilgu erdvėlaivio koridoriumi tolo Legatas.

šalin monitorių prozą

būsime teisūs kol geriame arbatą

paliksime klausimus ekrane

papuošime ikebaną haliucinogenine gėle

Trečioji ausis, arba Bac, birbt, bumt, kssst, tšššk, ččččk, pssttsp, ir taip toliau...

- Draveni, vis dažniau skaitau trečiąją ausį. Kas tai?

- Taip, taip, tu skaitei paskaitą „Trečioji ausis“

- Nepamenu, priminki, - nustebo Guru Guru.

- O buvo taip... Į aukštą tribūną pakilo aukštas jaunuolis ir atidžiai savo amžiui nebūdingu itin aštriu žvilgsniu pažvelgė į gausią auditoriją. Pasigirdo nedrąsūs plojimai, kurie greitai peraugo į

audringus aplodismentus. Klausytojai stovėdami plojo ir neketino liautis. Guru Guru atlaidžiai šypsojosi, bet, prabėgus ilgesniam laikui, šypsena dingo nuo veido.

- Tylos, ačiū už pagarbą, kurios aš nesu vertas! – sugriaudėjo Guru Guru,

Stojo ilga ir sunki tyla, kurios klausytojai neketino nutraukti. Prazvimbė musė, už lango cyptelėjo automobilio padangos, šūktelėjo vaikas. Po to vėl įsiviešpatavo tyla. Guru Guru pagarbiai nusilenkė.

- Nemažai laiko praleidau bibliotekose, aukštų kalnų oloje ir ateivių erdvėlaivyje, todėl turiu teisę jums kažką pasakyti svarbaus. Ir kas yra svarbu? Nieko nėra svarbaus, todėl aš nieko jums ir nepasakysiu... Keliuokite namo, grįžkite prie įprastinių darbų, dar nevēlu, dar nesutemo, dar juda troleibusai...

Pasigirdo kojų trypimas, švilpimas, riksmi! Guru Guru dar tris kartus nusilenkė ir pasišalino. Koridoriuje jį pavijo agresyvus vyriškis ir sviedė knygą. Nepataikė. Tai buvo Voiničiaus rankraščio kopija. Guru Guru pakėlė knygą ir skubiai išėjo į lauką, ir laiku, vos tik jis įlipo į Dravenio Chryslerį, pasirodė įniršusi minia.

Paskaitos dažnokai pavirsta gaudynėmis, nes nėra tinkamų žinių, kaip tapti milijonieriumi, išgyti nuo visų ligų ar įgyti mistinių galių. Gal reikia tik dirbti? Bet kuo? Guru Guru po profesinės ekspedicijos dar nesugrįžo supratimas. Nežinia, ko siekti.

- Draveni, supratimas – tai rapyros dūris, smūgis kirviu, atliekamas atsiskaitant už nuoskaudas. Tik neverta nuvertinti nerimo, klaidaus skriaudos turinio.

Tolumoje švietė ne žalvarinis (žymiai tobulesnis) erdvėlaivio diskas, tarsi atviras mėnulis ar veidrodinis diskotekos rutulys. Prie kosminio trapo laukė sulytas šuva.

- Guru Guru, ar tai ateivis?

- Draveni, ar galima sustoti ir pakartoti visą žodį – „šuva“? Gal geriau nuo vidurio – „va“. Reikia būti apdairiam, nes ateivių apsuptyje tuščiakalbiai demagogai sugaudomi it kolekciniai drugiai ir uždaromi į narvą, kur lingvistinės knygos pakeistos tabletėmis nuo nemigos.

Sugirgždėjo sunkios durys.

- Kiek gi galima laukti? Gal teiksitės užėiti į vidų, - paragino metalinis balsas.

Koridoriuje juos pasitiko Legatas.

- Puiki paskaita, sveikinu. Atiduokite Voiničiaus knygą.

- Legate, nejaugi tai Jūsų knyga?

- Taip, kažkada rašiau eiles, bet žmonės, deja, nesuprato, - susigraudino Legatas

Guru Guru suprato, kad Legatą nukenksminti gali tik savo paskaita (arba klausimu).

- O apie ką buvo tos nesuprantamos eilės?

- Apie būgnus ir būgnijimą...

- Tai - vadovėlis?

- Žinoma. Trečiosios ausies lavinimas, perkusijos pradžiamokslis aštuonrankiams ir aštuonkojams. Nesuprantu, ko Žemės mokslininkai ardosi, šios eilės - jokia mistika, o tik tam tikrų judesių visuma. Bac, birbt, bumt, kssst, tšššk, ččččk, pssttsp, ir taip toliau...

- Mes gi visi - garsažmogiai, - pridūrė Dravenis.

Bedugnė, praraja, pragaištis (Viename akte)

Agurkų stiklainiai šoko ant stalo ir po neatsargaus judesio krisdavo ant kajutės grindų. Grojo itin sunkus (ir techniškai, bet nelabai progresyvus) ateivių metalas, – ne iš kolonėlių, nebuvo jokios aparatūros, ir jos nereikėjo, nes tobula technika tobulai galėjo pasiųsti garsą į bet kurią Saulės sistemos planetą, gal ir toliau, šito Guru Guru nežinojo. Bet norėjo sužinoti.

Staiga teleportavosi didžiulis arbatinis ir dvi stiklinės. Atėjo Eleonora ir atnešė didžiulį tortą, kuris turėjo itin mažai kalorijų, bet itin daug vitaminų.

- Eleonora, man neramu, gąsdina ne itin sėkmingas agurkų šokis, jie krenta ant grindų ir dūžta.

- Reikia degtinės, - patarė (rekomendavo) Eleonora.

- Nenoriu prisigerti...

- O gal vertėtų?

- Ne, pasiūlykite degtinės Draveniui, ir jis tikrai neatsisakys.

- Todėl atnešiau arbatą.

- Kaip skanu gerti arbatą... Ar yra skirtumas, kai arbatą geria ateivis (šiuo atveju ateivė) ir žmogus? – paklausė Guru Guru.

- Juos skiria praraja...

- Ar sunku peršokti bedugnę...

Prasidėjo žaidimai. Hologramos, o gal ir ne. Guru Guru mikliai (tarsi

kompiuteriniame žaidime) sėkmingai įveikdavo prarajas, vienas po kitų, ir staiga praraja tapo itin plati.

- Pirmyn! Pakilk į naują lygį, - ragino Eleonora.

Naujame lygyje arbatą pakeitė raudono, kampuoto medžio sultys (panašios į beržų sulą).

Hograminis žaidimas, pasak Eleonoros, Saulės sistemoje beveik visai išstūmė šachmatus, šaškes ir netgi durnių.

Tai labai nuliūdino Guru Guru, ir jis kreipėsi į Dravenį su prašymo sukurti (atkurti) koki žemišką žaidimą.

- Gal bent vikingų šachmatus ar go? - su viltimi balse klausė Dravenio hologramos Guru Guru.

- Guru Guru, darželinukai bėga prie tvorų, ten jų laukia ateivės, apsimetusios mamytėmis, ir atneša haliucinogeninius saldinius, o užaugę jie tampa rūsčiais, pokvailiais, bet nuoširdžiais politikais, mirštančiais už rinkėjų interesus. Taigi, pavojai visur. Bare vietoj kavos galima gauti puodelį mazuto, ir modifikuoti (atseit patobulinti) skonio receptoriai pajus itin rafinuotą skonį, atkeliavusį iš gilių naftos telkinių...

Kiek padelsęs, Dravenis aiškino toliau:

- Guru Guru, reikia įprasti gerti žibalą ir užkasti akmens anglimi... Gal tada pavirsime garvežiais ir iškeliausime žvaigždžių bėgiais į kitas galaktikas...

- O jei gertume alyvą (nepainioti su alyvuogėmis)?

- Tai nuodai, kurie nugalabijo karalių, - pasipiktino Hamletas, kuris, atrodo, visą laiką buvo čia (kur, – čia?).

Reikėjo užkulisuose ir scenoje taikos, oi reikėjo. Teatro vestibulyje (fojė) Guru Guru rėžė trumpą, tačiau oficialią, apysklandę kalbą:

- Gerbiami žiūrovai, įveikite tragedijos ribotumą ir prašykite ateivių, kad jus kuo greičiau pagrobtų. Nesigailėsite.

- Vienu lazerinio laužtuvo smūgiu įveiksiu scenos gudrybes, - pažadėjo Legatas.

- Protiv loma net prijoma, - pritarė Dravenis. [Apytikslis vertimas: Ką darai, daryk gerai.]

- Jesli net drugova loma, - patikslino Guru Guru. [Apytikslis vertimas: Kai gerai, tai jau ir gerai.]

2020 m. birželis-gruodis, Vilnius